

[Aksel Larsen.]

og samtidig muliggør betydelige forbedringer af den sociale lovgivning. Der er råd, der er materialer og arbejdskraft til at bygge det nødvendige antal boliger til et rimeligt lejeniveau, der er råd til at tilvejebringe de materielle forudsætninger for den ny skolelov, der er råd til at sikre fuld beskæftigelse hele året, der er råd til at forbedre mulighederne for ungdommens uddannelse, og der er råd til at imødekomme de gamles og invalidernes rimelige ønsker om forhøjelse af folkepension og invalidepension. Ja, der kan sikkert oven i købet blive råd til en skattereform med nedsættelse af skatterne for de jævne indtægter.

Det kan der vel ikke blive, hvis man som venstre og de konservative vil nedsætte ejendoms- og selskabsskatterne og samtidig forøge militærudgifterne med et par hundrede millioner ud over, hvad regeringen har foreslået. Men der kan blive råd til det, når vore naturlige muligheder udnyttes, og når staten holder op med at øse 1 milliard kr. ud om året til de mest uproduktive formål, der tænkes kan, nemlig til militærvæsenet.

Jeg må her gentage et spørgsmål, jeg ofte har stillet, men aldrig har fået svar på: hvad skal militærvæsenet og militærudgifterne nytte? Et land med Danmarks beliggenhed, størrelse og befolkning kan simpelt hen ikke forsvares militært i en storkrig ført med de forfærdende moderne våben. Af deltagelse i en sådan krig har det kun ét at vente: den hurtige og totale ødelæggelse. Militærvæsen er for et land som Danmark i raketternes og atomvåbnenes tidsalder i bedste fald nytteløst, i værste — men desværre sandsynligste — fald skadeligt. Her er jeg enig med en socialdemokrat, det ærede medlem hr. Holger Eriksen: det eneste, der kan give Danmark sikkerhed, er, at der ingen krig kommer, men at freden bevares. Mit parti kan tage konsekvensen af dette. Vi foreslår militærudgifterne slettet af statsbudgettet, vi foreslår militæret afskaffet, vi foreslår Danmark afrustet og erklæret neutralt.

Jeg kan til nød forstå, at forbenede militarister, som vil have militæret for militærets skyld, er modstandere af afrustning, og at de helst ser Danmark forvandlet til en oprustet fattiggård i fredstid med

risikoen for landets ødelæggelse og befolkningens død i en mulig atombombekrig. Men jeg kan ikke forstå, at regeringen og folketingets flertal i den givne situation ikke alene vil bevare det nytteløse militær, vi har, men oven i købet har så travlt med at lave en ny militærordning og at forøge militærudgifterne. Det mindste, man kunne forvente, var, at de i betragtning af, at international afspænding er på vej, og at man endda i De Forenede Nationer forhandler om et forslag om verdensomspændende og total afrustning, ikke havde så travlt med at gå den modsatte vej herhjemme.

Baggrunden for det arbejde, vi nu har påbegyndt i folketinget, er jo netop også den internationale situation. Her vil sikkert alle partier udtale deres store sympati for afspænding og international afrustning. Det hjælper så lidt, når man så i gerning på det område, hvor vi selv herhjemme bestemmer, vil gøre det modsatte af at afruste, nemlig opruste yderligere, forøge militærudgifterne. Og det vil man jo. Ellers havde man vel ikke indledt folketingsåret med at gøre noget aldeles ekstraordinært, nemlig på den første mødedag, den 6. oktober, at foreslå øjeblikkelig nedsættelse af et udvalg til at forhandle om regeringens militærforslag, som endnu ikke var fremsat, og som vi først fik til første behandling i går. Motiveringen herfor var, at nu var forligsforhandlingerne mellem regeringen og venstre og de konservative så godt i gang, og der burde ikke forsømmes bare en eneste dag for at nå til et forlig, et militærforlig, som såvel socialdemokratiet som de radikale og retsforbundet meget godt ved kun kan slutes, hvis man imødekommer de to fællespartiers krav om et par hundrede millioner kroner mere til militærvæsenet.

Det er mig så meget mere uforståeligt, at regeringspartierne synes så villige til at slutte militærforlig med de to reaktionære partier, som disse jo med deres fællesprogram — det være aldrig så uigennemtænkt — har erklæret regeringen den totale politiske krig. Den politik, de to partier har søgt at give udtryk for gennem deres fællesprogram, er jo en politik med helt igennem reaktionært sigte, og dette burde i sig selv være nok til, at regeringen ikke i